

Recomandare privind valorile acvaculturii

AAC 2022-04

decembrie 2021

Consiliul consultativ pentru acvacultură (*Aquaculture Advisory Council – AAC*) își exprimă recunoștința pentru sprijinul financiar oferit de UE.

Index

Index 2

Context 3

Valori comune întregii acvaculturi din UE 4

Valorile și durabilitatea acvaculturii 5

Abordarea preocupărilor societății legate de acvacultură 7

Concluzii 8

Recomandări 8

Context

În 2018, UE-28 s-a situat pe locul 6 din primele 15 țări producătoare de produse piscicole din lume, cu o producție totală de 6,6 milioane de tone¹. Această poziție are la bază în principal capturile din sectorul pescuitului comercial, unde UE-28 ocupă același loc în ierarhie, cu un total de 5,3 milioane de tone, reprezentând 5,48% din capturile la nivel mondial. Când privește producția acvicolă, UE-28 a raportat un total de 1,3 milioane de tone, reprezentând 1,15% din producția acvicolă mondială². În 2018, UE-28 a importat 9,4 milioane de tone de produse piscicole și de acvacultură din țări terțe și a exportat 2,2 milioane de tone, ajungând la un consum aparent de 12,5 milioane de tone/an, 3,2 milioane de tone din acestea provenind din acvacultură. Datele pentru 2018 arată că UE-28 a importat 2,1 milioane de tone de produse de acvacultură și a exportat 0,21 milioane de tone. Cifrele indică faptul că numai 1,1 milioane de tone din producția acvicolă a UE-28 sunt consumate de consumatorii din UE, ceea ce reprezintă 34,25% din consumul aparent de produse de acvacultură.

În ultimii 25 de ani, volumul producției acvicole (greutate în viu) a crescut la nivel mondial la o rată medie de creștere anuală de 5,9%, în timp ce în UE-28 rata de creștere anuală a fost mai temperată, de 0,61%³. Cauzele acestei creșteri modeste au fost abordate în mai multe rânduri în documentele oficiale ale UE, cum ar fi *Orientările strategice pentru dezvoltarea sustenabilă a acvaculturii în UE (2013)*⁴, revizuite recent cu un set structurat și consistent de recomandări în cadrul *Orientărilor strategice pentru o acvacultură mai sustenabilă și mai competitivă în UE pentru perioada 2021-2030 (2021)*⁵.

Acvacultura durabilă a fost identificată și ca un factor important care contribuie la facilitarea tranziției către un sistem alimentar durabil, cu impact redus asupra mediului și lanțuri scurte de aprovizionare. În comunicarea recent publicată a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind o nouă abordare pentru o economie albastră durabilă în UE - **Transformarea economiei albastre a UE pentru un viitor durabil** (2021)⁶, se recunoaște că: „Acvacultura din UE îndeplinește standarde înalte în ceea ce privește calitatea produselor și sănătatea animală, dar există încă loc pentru îmbunătățiri în ceea ce privește diversificarea, competitivitatea și performanța de mediu. Acvacultura cu impact redus (cum ar fi acvacultura de nivel trofic scăzut, multitrofică și organică) și serviciile de mediu provenite din acvacultură pot, dacă sunt dezvoltate în continuare, să contribuie semnificativ la Pactul verde european, la strategia «De la fermă la consumator» și la o economie albastră durabilă.”

Merită menționat faptul că acvacultura este extrem de diversificată în ceea ce privește speciile, cerințele de mediu, tehnologiile, infrastructura specifică și amplasarea. Spre deosebire de alte ramuri ale creșterii animalelor, care sunt axate fiecare pe o singură specie, acvacultura globală se întemeiază pe 466 de specii individuale și alte 156 de grupe de specii la nivel de gen, familie sau alt nivel taxonomic mai mare, inclusiv hibridi interspecifici.

¹ *The EU Fish Market – 2020 Edition* (Piața piscicolă din UE – ediția din 2020), Observatorul Pieței Uniunii Europene pentru produse provenite din pescuit și din acvacultură (EUMOFA). Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2020, p. 107.

² FAO, 2020. *The State of World Fisheries and Aquaculture 2020. Sustainability in action*. (Situția pescuitului și acvaculturii în lume 2020. Durabilitatea în acțiune.) Roma. <https://doi.org/10.4060/ca9229en>. p. 224.

³ FAO, 2020. *The State of World Fisheries and Aquaculture 2020. Sustainability in action*. (Situția pescuitului și acvaculturii în lume 2020. Durabilitatea în acțiune.) Roma. <https://doi.org/10.4060/ca9229en> p. 224.

⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:52013DC0229&from=EN>

⁵ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021DC0236&from=EN>

⁶ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021DC0240&from=EN>

Trebuie să se țină seama într-o mai mare măsură de această complexitate cu ocazia dezbaterilor și declarațiilor legate de acvacultură, indiferent că este vorba de o perspectivă pozitivă sau de una negativă. Mai trebuie menționat și faptul că unele dintre valorile acvaculturii s-au schimbat în decursul istoriei îndelungate a acestui sector, iar altele au rezistat sau au fost confirmate de cercetarea științifică. În același timp, sunt explorate și dezbătute valori noi.

Prezenta recomandare nu își propune să ofere o listă exhaustivă a valorilor asociate acvaculturii din UE, ci mai degrabă să reflecte implicarea crescătorilor din acvacultură și a altor grupuri ale societății în privința mai multor chestiuni care țin de activitatea în acvacultură.

Valori comune întregii acvaculturi din UE

Dintre valorile identificate pentru acvacultură, unele au rezistat secolelor și sunt intrinseci aproape tuturor activităților de acvacultură. Acvacultura s-a dezvoltat ca o necesitate socială de a avea o aprovizionare constantă cu produse acvatice proaspete în anotimpurile și în regiunile în care capturile de pește nu puteau să o asigure, îndeplinind astfel unul dintre cele mai importante roluri pentru societate: furnizarea de alimente sănătoase și proaspete pentru piața locală sau regională. Expansiunea acvaculturii în Europa este strâns legată de practicile culturale tradiționale, mai mult sau mai puțin specifice unei părți sau alteia a continentului.

O amenajare piscicolă a fost și este încă o realizare importantă nu doar pentru stima locală, ci și pentru economia și infrastructura socială la nivel local și regional, creând locuri de muncă în zonele rurale și de-a lungul întregului lanț valoric. Registrul UE al denumirilor de produse agricole și alimentare, vinuri, produse vitivinicole aromatizate și băuturi spirtoase care sunt înregistrate și protejate în întreaga UE conține 51 de indicații geografice înregistrate pentru pești, moluște, crustacee și produse derivate din acestea, însă nu specifică dacă produsul respectiv provine din acvacultură sau din activități de pescuit. Potrivit celui mai recent raport economic cu privire la acvacultura din UE⁷, în 2018 erau 12 389 de întreprinderi având ca obiect de activitate acvacultura, cu un total de 74 634 de angajați sau 39 931 în echivalent normă întreagă (ENI), indicând faptul că erau 6 angajați per întreprindere sau 3,22 ENI/întreprindere. Per total, 48% din întreprinderile din acvacultură își desfășoară activitatea în sectorul de apă dulce, 47% în sectorul crustaceelor și moluștelor și numai 4% operează în sectorul marin. Sectorul crustaceelor și moluștelor reunește peste jumătate dintre angajații sectorului, reprezentând 53% din forța de muncă. De asemenea, producția de pești de apă dulce reunește 35% din personalul angajat în acvacultura din UE, iar producția de pești marini 13%. Aceste date indică faptul că acvacultura este practică preponderent de întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri) de importanță locală și regională.

Practicile tehnologice au fost dezvoltate prin cercetare empirică și prin acumularea de cunoștințe în decursul generațiilor, iar mai târziu, în vremurile moderne, acestea au evoluat în practici instituționale de cercetare și dezvoltare. Acvacultura este, fără îndoială, o parte a naturii și este în strânsă corelare cu toate ciclurile naturale, crescătorii fiind primii care văd schimbările legate de calitatea apei, etologia peștilor, evoluțiile climatice, starea biodiversității și alte aspecte. Serviciile ecosistemice oferite de acvacultură au fost descrise într-o recomandare a AAC publicată anterior.

⁷ Comitetul științific, tehnic și economic pentru pescuit (STECF) – *The EU Aquaculture Sector – Economic report 2020* (Sectorul acvaculturii din UE – raport economic pentru 2020) (STECF-20-12). EUR 28359 EN, Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, Luxemburg, 2021, ISBN 978-92-76-36192-3, doi:10.2760/441510, JRC124931.

Unele dintre aceste valori au fost treptat puse în practică de legislația UE și cea națională care abordează protejerea biodiversității, aspectele calității apei, sănătatea și starea bună a animalelor, combaterea patogenilor, controlul speciilor alogene, absente la nivel local și utilizate în acvacultură, controlul medicamentelor veterinare și al furajelor medicamentate, alături de alte reglementări care fac acvacultura din UE mai sigură și mai larg acceptată de către consumatori.

În cel mai recent raport al său referitor la economia albastră, Comisia Europeană recunoaște standardele de înaltă calitate ale alimentelor de origine acvatică produse în UE: „Acvacultura poate fi o sursă de alimente durabile și are potențialul de a deveni o sursă majoră de alimente cu impact scăzut. Sectorul respectă deja cele mai înalte standarde de calitate, siguranță și sănătate. Prin îmbunătățirea performanței sale de mediu, acvacultura europeană poate avea o contribuție solidă la Pactul verde european și la strategia «de la fermă la consumator».”⁸

Din această perspectivă, chiar dacă premisa că produsele de acvacultură obținute în UE au un standard înalt de calitate este corectă, trebuie să ținem cont de faptul că consumatorul european obține două treimi din produsele de acvacultură din țările în curs de dezvoltare și că 75% din toate alimentele de origine acvatică consumate în UE sunt importate.

Valorile și durabilitatea acvaculturii

Data fiind complexitatea sa, acvacultura are o gamă largă de valori și nu există vreo specie, vreun sistem, vreun tip sau vreo regiune anume care să ofere toate valorile la nivelul lor maxim, existând întotdeauna loc de îmbunătățiri în fiecare caz specific. Întrucât acvacultura vizează dezvoltarea durabilă, iar durabilitatea se bazează pe cel puțin trei piloni principali - viabilitatea ecosistemică, soliditatea economică și consonanța socioculturală, unele activități de acvacultură îndeplinesc în diferite grade unul sau mai multe dintre aceste criterii.

Viabilitatea ecosistemică reprezintă capacitatea unui sistem de a integra tehnicile și cadrul său tehnologic, astfel încât să nu afecteze funcțiile naturale ale mediului, valorificându-le și corectând dezechilibrele generate de alte activități sau de acvacultura în sine. Ar trebui menționat aici rolul major pe care unele forme de acvacultură, cum ar fi activitățile de acvacultură extractivă sau integrată - creșterea crustaceelor și moluștelor, creșterea algelor, activități de acvacultură desfășurate în iazuri și heleșteie sau acvacultura multitrofică integrată – îl au în reciclarea excesului de nutrienți externi ori interni. Această observație a fost fundamentată în mai multe lucrări științifice. De exemplu, 50–60 de tone de midii anual per hectar într-un fiord danez eutrofic ar putea extrage 0,6–0,9 tone de N și 0,03–0,05 tone de P per hectar⁹; în cazul iazurilor și heleșteielor cu o producție de până la 2000 kg/ha de crap, fiecare hectar de iaz/heleșteu reține în medie 5,71 kg de P și 78,5 kg de N_{mineral} anual, retenția P crescând odată cu intensitatea producției¹⁰; producția de midii crescute pe pari are o eutrofizare scăzută și alte impacturi climatice reduse comparativ cu alte tipuri de producție de alimente¹¹.

⁸ Comisia Europeană (2021). *The EU Blue Economy Report 2021* (Raportul UE referitor la economia albastră 2021). Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, Luxemburg.

⁹ Petersen, J.K., Hasler, B., Timmermann, K., Nielsen, P., Tørring, D.B., Larsen, M.M. & Holmer, M. (2014) - *Mussels as a tool for mitigation of nutrients in the marine environment* (Midiile ca instrument de atenuare a nutrienților din mediul marin). *Marine Pollution Bulletin* 82 (1-2): 137–143.

¹⁰ Knosche R., Schreckenbach K., Pfeifer M., Weissenbach H. (2000). *Balances of phosphorus and nitrogen in carp* (Balanțele fosforului și azotului în creșterea crapului). *Fisheries Management and Ecology* 7(1-2): 15-22.

¹¹ Aubin, J.; Fontaine, C.; Callier, M.; Roque d'Orbecastel, E. *Blue mussel (Mytilus edulis) bouchot culture in Mont-St Michel Bay: Potential mitigation effects on climate change and eutrophication*. (Cultivarea pe pari a midiilor comune (*Mytilus edulis*) în golful Mont-St-Michel: Potențialele efecte de atenuare a schimbărilor climatice și a eutrofizării.) *Int. J. Life Cycle Assess.* 2018, 23, 1030–104.

Producția de alge joacă, de asemenea, un rol important în atenuarea acumulării de nutrienți, transformând nutrienții în alimente, furaje și biocombustibili, iar contribuția acestora a fost identificată și ea în cadrul economiei albastre durabile: „Producția de alge în mediul marin poate ajuta la îndepărtarea excesului de carbon, azot și fosfor din apele reziduale, combătând astfel eutrofizarea.”¹²

Viabilitatea ecosistemică a acvaculturii este legată și de rolul important pe care unele forme de acvacultură îl au în conservarea biodiversității, asigurând habitate semi-naturale pentru cuibărit, nevoile nutritive sau de odihnă în timpul migrării, precum și în ceea ce privește practicile de conservare *in-situ* sau *ex-situ*.

Starea de întreținere a animalelor este și ea o valoare importantă deoarece, pe durata întregului ciclu de viață al produselor acvatice de crescătorie, are în vedere asigurarea nevoilor fizice și fiziologice ale animalelor în ceea ce privește nutrienții, prevenirea impactului patogenilor, tratamentul eficace și adecvat, atenuarea stresului determinat de presiunile asupra mediului (poluanți, pierderea de oxigen, prădători etc.) sau de practicile de gestionare ale oamenilor (recoltare, transport, sacrificare). Asigurarea unei stări bune de întreținere necesită și îndeplinirea nevoilor etologice ale animalelor/peștilor, pentru a le permite să își dezvolte comportamente motivate natural. O stare fizică și naturală bună poate duce, la rândul său, la o stare mentală bună.

Dintr-o perspectivă de mediu, deși acvacultura are unul dintre cele mai mici impacturi asupra mediului dintre sistemele de producție alimentară, ar trebui să ne uităm mai îndeaproape la impactul acestora asupra mediului, să efectuăm evaluări pe durata ciclului de viață pentru a identifica unde sunt necesare îmbunătățiri și să evaluăm impactul condițiilor de mediu, cum ar fi prezența prădătorilor și situația calității apei, asupra acvaculturii.

Soliditatea economică este o cerință prealabilă a oricărei afaceri, în special pentru activitățile bazate pe natură, cum este acvacultura. Din această perspectivă, acvacultura extensivă și cea semi-intensivă reprezintă unele dintre cele mai eficiente modalități de producție a proteinelor de origine animală și vegetală, dacă ținem seama de utilizarea resurselor. Acvacultura intensivă este și ea eficace în asigurarea unei bune rentabilități financiare și utilizări eficiente a resurselor naturale. În plus, pentru a atenua impactul asupra mediului, au fost dezvoltate abordări integrate în acvacultura intensivă, cum ar fi sistemele combinate intensiv-extensiv¹³ sau acvacultura multitrofică integrată, pe lângă tehnicile eficace de reducere a emisiilor.

Există o variabilitate largă a practicilor, speciilor, sistemelor și regiunilor de acvacultură în ceea ce privește nivelul de performanță economică, chiar dacă toate au un rol egal în furnizarea de proteine de înaltă calitate. Aceste proteine de înaltă calitate vin însă cu costuri tot mai mari de conformare cu cerințele normative, care generează de cele mai multe ori probleme de competitivitate, pe o piață orientată către consumatori și bazată în principal pe preț¹⁴. În plus, activitățile de acvacultură cu un grad mai mare de viabilitate ecosistemică au o soliditate economică și o performanță financiară mai scăzute, care ar trebui abordate în mod corespunzător pentru a se putea menține activitățile. Întrucât

¹² Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind o nouă abordare pentru o economie albastră durabilă în UE - Transformarea economiei albastre a UE pentru un viitor durabil COM/2021/240 final.

¹³ Varadi, L., (2017). *Rearing of carp in Combined Intensive Extensive CIE systems: Practical results and experiences* (Creșterea crapului în sistemele combinate intensiv-extensiv CIE: rezultate și experiențe practice), în: *Proceedings of the 4th International Carp Conference*, 21-22 septembrie 2017, Zagreb, Croația.

¹⁴ Recomandarea AAC: *Achieve greater sustainability standards of imported aquaculture products and a level playing field* (Atingerea unor standarde mai mari de durabilitate a produselor de acvacultură importate și a unor condiții de concurență echitabile) (*urmează a fi actualizată*).

dezvoltarea acvaculturii a fost, în ultimele decenii, înglobată de gestionarea bazată pe ecosisteme și deoarece acvacultura este o activitate bazată pe resurse, care concurează pentru resursele economice, sociale, fizice și ecologice cu alte industrii, dezvoltarea sa ar putea fi afectată, în lipsa unei alocări echitabile și desemnării unor zone de dezvoltare durabilă a acvaculturii (SADA). De aceea, pentru a asigura soliditatea economică a acvaculturii, ar trebui să se evalueze capacitățile fizice, de producție, ecologice și sociale disponibile.

Consonanța socioculturală identifică rolul acvaculturii în matricea societală, îndeosebi în zonele rurale/costiere de ape dulci, de estuare și marine, în ceea ce privește asigurarea de locuri de muncă și atingerea bunăstării sociale în aceste regiuni. Totuși, spre deosebire de alte activități economice, însă la fel ca alte activități agricole, acvacultura depinde de disponibilitatea terenurilor și a apei, de condițiile meteorologice și naturale. Datorită indivizibilității, lipsei de mobilitate și productivității limitate, siturile de acvacultură, la fel ca terenurile agricole, rămân necompetitive în ceea ce privește forța de muncă și capitalul. În 2018, salariul mediu per angajat în echivalent normă întreagă (ENI) în sectorul acvaculturii din UE a fost de circa 25 700 EUR anual, cu o variabilitate largă în rândul statelor membre, adică mult mai mic față de alte activități neagricole, ceea ce pune o presiune suplimentară pe tendința forței de muncă de a migra către activități mai bine plătite. Abandonarea acestei activități, după cum s-a observat de mai multe ori de-a lungul istoriei, ar avea un efect dăunător nu doar asupra situației economice a comunităților locale, dar și asupra societății în ansamblu, întrucât principalele tipuri de acvacultură au contribuții pozitive la mecanismele naturale.

Abordarea preocupărilor societății legate de acvacultură

Percepția publicului asupra acvaculturii este, fără îndoială, influențată de cunoașterea insuficientă a acvaculturii și a eforturilor constante depuse de crescători pentru a spori conștientizarea și cunoștințele legate de nevoile animalelor acvatice din crescătorii. Complexitatea acvaculturii și cunoașterea insuficientă a acesteia de către publicul larg duc uneori la confuzii în percepția publicului cu privire la performanțele sectorului și valorile acestuia. Există destule exemple în mass-media și în discursurile publice. Aceste preocupări includ, dar nu se limitează numai la informațiile că niciunul sau toate tipurile de acvacultură au un impact major asupra mediului, folosesc cantități mari de medicamente și substanțe chimice, implică probleme serioase privind starea de întreținere bună a animalelor sau sunt favorabile pentru climă, reduc presiunea asupra stocurilor de pești sălbatici sau că produsele de acvacultură sunt mai mult sau mai puțin sigure și nutritive față de cele capturate. Ca întotdeauna, și cu atât mai mult în acvacultură, realitatea are o mulțime de nuanțe și nu există un sistem de producție perfect, însă există în rândul crescătorilor o preocupare constantă de a îmbunătăți în permanență tehnologiile în baza unei cooperări constante și sprijinului din partea structurilor de cercetare și de dezvoltare.

Această familiarizare modestă cu acvacultura ar trebui să fie abordată atât de către crescători, prin organizațiile profesionale sau ale producătorilor, cât și de către autoritățile publice europene, naționale sau regionale responsabile cu dezvoltarea acvaculturii, prin promovarea unei mai mari transparențe a activităților, o mai bună informare a consumatorilor, educarea cu privire la practicile din acvacultură, reglementări specifice etc.

Pot exista diferențe de opinii cu privire la acvacultură și practicile aferente și în rândul părților interesate, însă rămâne la fel de important ca opinia publică și consumatorii să fie informați în baza unor dovezi științifice solide și într-un mod echilibrat.

Concluzii

Toate sistemele alimentare au costuri de mediu, care diferă în funcție de tipul de proteine, sistem, mediu și specie, iar acestea ar trebui să funcționeze la un nivel optim de exploatare și acceptabilitate pentru toți utilizatorii. Nivelul de acceptabilitate se schimbă în mod constant și ar trebui să se bazeze pe informații științifice, economice, sociale și culturale cu privire la diferite tipuri de acvacultură.

Există nenumărate dovezi în literatura științifică privind impactul pozitiv al alimentelor acvatice de crescătorie asupra sănătății umane și a serviciilor ecosistemice furnizate, în special în ceea ce privește mediul marin, însă acestea nu ajung la suficienți factori de decizie, astfel se marginalizează rolul pe care alimentele de origine acvatică ar trebui să îl aibă în asigurarea securității alimentare la nivel național și în politicile în domeniul alimentației. Ghidurile de bune practici în acvacultură reprezintă un instrument important care evidențiază eforturile depuse de crescători pentru a se conforma restricțiilor de ordin legislativ, importanța activității lor pentru societate, precum și valorile pe care le împărtășesc.

Întrucât concurența pentru zonele acvatice și volumele de producție este în creștere, ar trebui să se acorde o mai mare importanță acvaculturii durabile în alocarea resurselor de apă (ape dulci, ape de tranziție sau ape marine). Corpurile de apă folosite în acvacultură ar trebui să aibă o calitate corespunzătoare și să fie protejate de poluare și de supraîncărcarea cu nutrienți; unele tipuri de acvacultură și unele specii, îndeosebi cele care folosesc și nutrienții existenți în mediu, pot să transforme acești nutrienți în proteine de înaltă calitate, însă această abilitate are și ea limitele ei.

Trebuie să se crească în continuare standardele de producție, însă schimbări prea ambițioase și rapide pe o piață determinată de preț ar putea face sectorul mai puțin competitiv pentru consumatorul obișnuit. De exemplu, producția ecologică va reduce cantitatea de pești produsă și va crește prețurile, ceea ce este contrar scopului sectorului de a-și spori producția și de a menține prețurile. ONG-urile care promovează asigurarea unei stări de întreținere bune a animalelor susțin că există încă prea multe aspecte ale producției acvicole care nu sunt aliniate cu standardele, îndeosebi în ceea ce privește starea de întreținere bună a animalelor, și consideră că îmbunătățirile necesare nu sunt un lux. Sectorul acvaculturii și ONG-urile, alături de alte părți, cum ar fi cercetătorii, ar trebui să elaboreze standarde pentru animalele acvatice de crescătorie și planuri de marketing care să ofere o perspectivă economică crescătorilor care decid să respecte standarde de producție mai înalte.

Proiectele de cercetare și dezvoltare ar trebui să exploreze și acvacultura de apă dulce, care este încă insuficient reprezentată pe listele de priorități ale pescuitului și acvaculturii¹⁵.

Un obiectiv esențial pentru ca părțile interesate, consumatorii și factorii de reglementare să înțeleagă sectorul acvaculturii este de a spori familiarizarea cu privire la acvacultură și transparența sectorului, precum și de a îmbunătăți strategia de comunicare cu privire la activitățile acvicole.

Recomandări

- a. AAC solicită un sprijin mai consecvent pentru activitățile de cercetare în domeniul acvaculturii, plecând de la nevoia crescătorilor de a răspunde atât cerințelor pieței, cât și preocupărilor societății.

¹⁵ SCAR-Fish (2020), *Evaluation of the freshwater aquaculture research needs in Europe* (Evaluarea nevoilor de cercetare cu privire la acvacultura de apă dulce din Europa). Editată de P. Lengyel.

Recomandare privind valorile acvaculturii

- b. AAC propune includerea valorilor diferitelor tipuri de acvacultură în campaniile de promovare derulate de autoritățile publice.
- c. AAC subliniază nevoia de a încuraja îmbunătățirea continuă a procedurilor de creștere a animalelor acvatice, în vederea creșterii acceptabilității sociale.
- d. AAC încurajează sporirea conștientizării consumatorilor pentru a înțelege mai bine acvacultura și eforturile întreprinse de crescătorii din acvacultură pentru dezvoltarea durabilă a acesteia.

Aquaculture Advisory Council (AAC)

Rue Montoyer 31, 1000 Bruxelles, Belgium

Tel.: +32 (0) 2 720 00 73

E-mail: secretariat@aac-europe.org

Twitter: @aac_europe

www.aac-europe.org